

[Jørgen Jensen.]

græb, uanset om det er lejerne, som bliver påtvunget en lovgivning, som giver ret til spekulation i lejlighederne og sætter dem uden for indflydelse, uanset hvad det er, vil det blive mødt med krav om lov og orden fra de partier, som ønskede den debat, vi har i dag. Når kravet ikke blev rejst mod fiskere og landmænd, dengang de aktionerede, er det også meget nemt at se, at det simpelt hen skyldtes en valgtaktisk manøvre fra de borgerlige partiers side, man ønskede ikke at lægge sig ud med dem. Kravet om lov og orden rejstes heller ikke fra den side mod dem, som har økonomisk mulighed for at omgå både love og beslutninger og fremkalde arbejdsløshed og skadevirkninger på arbejdspladser og i samfundet. Nej, sagen, som den var både på Berlingske Tidende og på universiteterne, skulle bruges til at stramme rebet, til at sikre, at mennesker ikke reagerede på en sådan måde, at man også afslørede den dårligdom, der findes i dette samfund.

Derfor er det nødvendigt at sige, at eftergivenhed ikke tilfredsstiller reaktionen i dette land. Skærpelse af politivedtægten var ikke nok. Viljen til at kriminalisere aktioner på arbejdspladserne var heller ikke nok, selv om det ikke blev gennemført. Oplysninger fra justitsministeren herinde i den sidste måneds tid om, at den såkaldt ulovlige fysiske blokade mod B.T. ikke forhindrede udsendelsen af Berlingske Tidende, var ej heller nok. Selv om forespørgslerne godt vidste, at man ikke på noget tidspunkt, gennem den demonstration som skete foran Berlingske Tidende, egentlig har forhindret bladet i at udkomme. Nej, målet er at forhindre enhver yderligere form for opposition. Det er det, det skal bruges til, og det vil jeg advare socialdemokratiet og regeringen mod at lade sig bruge til. Det er nemlig det, der er sagen.

Man taler om fysiske blokader, om universitetsbesættelser og demonstrationer, og man bruger i flæng udtrykkene ulovligt og overenskomststridigt. De er alle udtryk for de skærpede modsætninger, der er i vort samfund, der har sin rod i modsætninger, der fremkommer ved, at vi kan udbytte hinanden, hvis vi ellers har magt til det.

Jeg må også understrege, at aktionsformer som overenskomststridige strejker og andre egentlig modsvarer de aktionsformer, som kapitalhaverne har, når de gennemfører stop for

investeringer, fjerner kapital, afskediger mennesker og også modsvarer, at vi herinde forringer uddannelser og sociale ordninger. Den økonomiske og dermed den reelle magt koncentrerer sig for nuværende på færre og færre hænder. Den fjerner også ledelsen og beslutningsprocessen fra virksomhederne og produktionen. Den gør det egentlig ikke til en interesse at producere bedst og mest for menneskene, men alene til et spørgsmål om udbytte og spekulation.

Det samme er, som jeg allerede har nævnt, kommet frem i de modsætninger, som er i uddannelsessektoren. De unge kan udmærket godt se, at den stigende arbejdsløshed også vil få følger for dem, og det er næsten en yderligere hån, når fremskridtspartiet her taler om, at der er nogle, der søger lange uddannelsesforløb, fordi de næsten uberettiget, siger man, ønsker at værges sig mod arbejdsløsheden. Ja men er det da ikke noget godt og positivt, hvis de unge ønsker at bruge denne situation til at dygtiggøre sig, det er vel dem, der skal være bærere af det fremtidige samfund? Det er også en kendsgerning, at de føler, at denne arbejdsløshed er noget, som berører de enkelte og deres fremtid. De kan også se – kan de ikke selv se det, nævnes det jo hver eneste dag i folketinget, i radio og fjernsyn – at den tekniske og videnskabelige udvikling går så stærkt, at vi ikke lovgivningsmæssigt kan følge med, at denne udvikling næsten har så ufattelige og ubegrænsede muligheder for menneskene, at den kan skabe problemer.

Det siges også næsten hver eneste dag, at den også indebærer faremomenter, at den stiller større krav til den enkelte og fællesskabet. Ja, når man taler om arbejdsløsheden, siger man jo jævnlig, at arbejde er noget, som man måske kan være heldig at få en gang om ugen. Også om de højere uddannelser bliver det sagt, at der er en overproduktion, og jeg tror, det var i går i en debat, der blev sagt, at man ved at uddanne adjunkter nu kunne risikere, at de først kunne bruge deres uddannelse om tyve år. Alt dette fremholdes for de unge. Er det så egentlig unaturligt, at de stiller krav til uddannelsen om, at den skal modsvare de krav, som de bliver stillet over for, at den også skal være fremsynet i forskning på en sådan måde, at vi kan ændre samfundet, så alle de skadevirkninger, der er, bliver fjernet, så vi i stedet for kan gå en tryk fremtid i møde?

Samtidig oplever man den reaktionære